

Cyril Brom - Sloni z ledu

"Tak ty chceš opravdu vstoupit do mého Dómu?" zeptala se Červená Paní a slova jí vycházela z úst v obláčcích mrazivé páry.

"Ano. Chci... chci mu navrátit jeho zašlou slávu."

Komnata rozkvetla zvonivým smíchem. "Ach, to je milé, Karime," Paní Dómu se naklonila nad ledový stůl, "jsi zřejmě jediný člověk, který ještě v nějakou slávu věří."

"Radíte mi tedy," Dozvědí hlavu Karim, "abych se obrátil na některý ze Žlutých dómů a pěchoval tam do ledových tyčinek sobí maso a lišejník? Nebo mám snad jít k Bílým a svou Moc mařit vyráběním nábytku?"

"Mocní Žlutých a Bílých - to jsou námezdní dělníci. Ne, neradím ti, abys obracel svůj um do těchto Síní -ale ještě je tu přeci Fialový dóm..."

V Karimových očích zaplátl hněv. "Fialoví - to jsou mamiči a šarlatáni. Chrličí trubek, kruhových disků a umělé hudby. Já jsem Mocný, a ne pouťový kejklíř a zloděj! Kdybyste nebyla má budoucí Paní, vzal bych to jako urážku!"

"I já bych vzala tvá slova jako urážku! Budoucí Paní...! Za svou drzost čekáš, že tě přijmu? Cožpak nevíš, že právě ty trubky, kruhové disky a umělá hudba zničily všechny Modré dómy a jejich zvonkohry a že z Červených dómů zůstává tento jako poslední? A ty na mě křičíš, když se ptám, proč chceš vstoupit do tohoto umírajícího Dómu, do místa, které už po léta nepřijalo nového Mistra?"

"Omlouvám se."

"Budiž milostivě prominuto. Nyní mi ukaž tu věc, kvůli které jsi sem přišel, která navrátí slávu pod mou střechu. Jaká figurka bude podle tebe tak silná, aby dala lidem zapomenout na fialové hračky? Nebo snad nic nemáš a chceš jen dál tvořit podle starých archetypů, které už nikoho nezajímají?"

Karim postavil na stůl dřevěnou skříňku zdobenou ornamenty a rytinami a z kapsy vytáhl složenou stránku z knihy.

"Podívejte," podal ji Červené Paní. Na obrázku stálo obrovské zvíře prolamující se do hliněné chýše, po zemi roztříštěné kusy nábytku a střepy z hrnců, zbytky plesnivého ovoce, topící se v kalužinách, do nichž buší provazce *deště... Před jejich zrakem se mihl zdvižený černý chobot, hadovitě lesklý, jak rozhazuje namoklé došky. Chobot zmizel, znovu se ozval rachot a po něm bolestné kviknutí. Háthí rval střechy chýší jako lekníny, nějaký trám se přitom vzpříčil...*

...starý stan je plný kouře a venku kvílí ledový víchř a nadouvá stěny jako plachty. Malý Karim sedí na jejím klíně, zachumlaný v kožešinách, kolem se rozlévá studená zář benzínové lampy. *"Kam půjdeme, mami?" špitá do fičení větru. Dívka zvedne zrak od knihy a pohladí ho po vlasech. Mlčí... "Co je to?"*

"To je slon. Ten obrázek jsem vytrhl ze staré knihy, co jsem našel mezi věcmi mé..." *mé mrtvé...* "...mé matky. Vidíte ty stromy v pozadí? Musí to být ještě z doby před ledem." Karim otevřel skříňku a vytáhl z ní sošku slona. Malá a přesto tak majestátní... Mohutné tělo, mrazivě dlouhý chobot a ostré kly, nohy jako titánské sloupy a uši jako větrem zvlhčené trojúhelníkové plachty... to vše v ledu a rozpité v krvi. "Dobrá," přikývla královna a sepjala bělostné ruce. "Je to hezká soška. Led a sobí krev... Hezký nový archetyp. Před deseti lety by jistě zaujal - ale teď?"

"I teď zaujme, má Paní, věřte mi. Žluté tyčky jsou k jídlu. Modré figurky hrály hudbu. Bílé kusy jsou jenom sošky bez života anebo skříně, stoly, židle. A červené sošky tančily a hrály si se světlem, když se položily do brázdy... Ale tahle dělá víc, než že jenom tančí!"

Karim položil slona do úzkého pruhu světla, hrábl do skřínky a hodil na stůl hrst malinkých ledových krychliček.

Chvíli se nic nedělo.

Pak se přes sošku přelily blyštivé kruhy a po komnatě se rozstříkly fontány světla. Ledové zdi rozkvetly duhovými provazci a pestrobarevnými spirálami, deska stolu se rozzářila mrazivým ohněm. Ozvalo se drobné zaprašnění, jak se slon probouzel k životu. Zaskvěl se rudí - a pohnul se. Pozdvihl chobot a zatroubil a ten zvuk zaburácel místností jako příboj; pak udělal krok... a druhý... natáhl se po ledových kostkách... Zdi odrazily jeho pohyby a stíny ukázaly, jak uchopuje kousíčky ledu, jak ohýbá chobot...

"On jí...", vydechla Červená Paní a slon jí zatroubil v ozvěnu.

"A roste!" zvolal Karim, čelo a obočí zrudlé vrženými pablesky. "Když jsem ho tvořil, nebyl větší než myš. Teď už je nejmíň třikrát větší!"

Slon důstojným krokem obešel hromadu ledových kostek a s ním se stáčelo všechno světlo, ze stěn vytryskla tyrkysová modř a stůl zapláhl oslnivým bílým jasnem. V sošce mizely další krychličky a jak Karim přihazoval na stůl, slon jim rostl před očima... ...a síla jeho záře pulzovala komnatou, pulzovala jako srdce; mocně a pevně.

Tohle by ji vrátilo k životu - uvědomil si znovu Karim a oči se mu zaleskly slzami. Tohle kdybych uměl dřív, mohla žít... moje... máma... "Dost!" poručila Červená Paní.

Karim přejel rukou nad zvířetem a na okamžik ho tak zastínil před světlem z brázdy. Soška se zastavila uprostřed pohybu a místnost pohasla.

"Jak jsi to udělal?" cinkla otázka o ledové zdi.

"Led a... krev - tak, jak se dělají červené sošky, jak se dělají archetypy..."

"Ty víš, na co se ptám! Sošky nikdy nerostou!"

"Moji sloni ano."

"To vidím. Ale jak jsi to udělal?"

Karim zaváhal. "To po mně nechtějte," řekl nakonec. "Je to mé tajemství. Někdy... možná... Ale ne teď!"

"Dobrá," mávla rukou Paní. "Kolik jich dokážeš udělat za den?"

"Patnáct, budu-li pracovat od rána do večera."

"Budeš. A i tak to možná bude málo. Ve Fomhautu žije skoro dvacet tisíc lidí."

"Jsem tedy přijat?"

"Jsi." Paní sklouzla ze své ledové stoličky překryté sobolí kožešinou a přešla ke dveřím. "Ode dneška si můžeš říkat Mistr Červeného domu. Pepe! Pepe, pojď sem! Nedělej, že tu nejsi, stejně jsi poslouchal za dveřmi! Prohlédni si tohoto muže, je to Karim, náš nový Mistr. Doved' ho do pokoje s Pravými dveřmi a ukaž mu pracovnu..."

II.

Fomhautské tržiště. Mlčenliví prodejci, přešlapující ve výklencích, na pultech z ledu stojí bílé nebo červené sošky. A mezi nimi sloni, jeho sloni, krvaví sloni. Figurky tančí, živé

slunečním světlem a myriády záblesků rozhazují kolem sebe v celých hrstech. O kus dál postává prodejce dřeva; dřevo se kope ve východních šachtách za Fialovým dómem. Pak je tam také krmič, který prodává ryby, tuk a mléko a žluté tyčky se zmraženým sobím masem - sobi se chovají na povrchu, poblíž farem, kde rostou lišejníky.

Krmič mlčí. Všichni na Fomhautském tržišti mlčí. Aby dobře slyšeli malebnou hudbu. Aby viděli malebnou zář. Aby z nich nabyli sílu...

Karim si zacpává uši. Připadá si jako mezi tisícero nepromazanými dveřmi. Polovinu tržiště zabírají stánky Fialových, umělé tóny skřípou ledovými chodbami a Karim křiví tvář, zatíná zuby a probíhá mezi trhovci. Je bledý a točí se mu hlava, bílé nitky mu kalí zrak, vrávorá a naráží do lidí...

"Nechci to slyšet," šeptá si. "Nechci to slyšet."

Už nikdy nechci slyšet to, co ji zabilo...

Mihne se kolem stánku, kde visí kožené kabátce, podél límců vidí zavěšené tenounké fialové trubičky, které kolem sebe vrhají fialové koule, jež zaslepují oči i rozum. Spatří fialové terče s duhovými spirálami, několik dívek do nich civí jako bez života; oslepené, konsternované, vzdychající; z pootevřených úst stékají sliny, v očích se temně lesknou spirály z terčů...

Sleduje brázdu nad svou hlavou, pruh z tenkého ledu, kterým prosvítají do podzemí sluneční paprsky. Brázda míří k východu z tržiště.

U stánku *Packpor* vlají prapory a v přímé palbě slunečního světla stojí soustrojí z ledových trubek, na bílém stolku mačká chlapec dvě oválné desky, střídavě jednu a zas druhou, a honí modrým paprskem fialový krystal, vždy když ho zaměří a stělí, krystal se rozletí na tisícero malých střípků a přístroj ze sebe vyloudí líbivou melodii.

Kolem se mačkají další a čekají, až se dostanou ke hře - a her jsou ve stánku desítky...

Tři věci stačily lidem z Fomhautu; jídlo, práce a tanečníci s hudbou - aby se mohli dívat, aby mohli naslouchat... A Mocní tvarovali sošky v Červených a Modrých dómech den co den, měsíc co měsíc, rok co rok... a sošky lidem dávaly zábavu.

Dokud se něco nezlomilo, dokud někdo nespojil Modrou s Červenou, dokud nevznikl mamutí Fialový dóm.

Dokud nepřestaly *být* sošky zábavou a nestaly se nezbytností. Dokud se nezačaly půjčovat za stejnou cenu, za jakou se dříve prodávaly.

Ale vadí to vůbec někomu?, ptal se Karim sám sebe. *Vadí to někomu kromě mě?*

"Pane..., " oslovil ho smutný hlas a vytrhl ho ze zamyšlení. "Proč si zacpáváte uši?"

Pohlédl na poslední stánek, zapadlý v malé uličce těsně před koncem tržiště. Stála tam drobná žena navlečená do smradlavých, potrhaných kůží, třela si prokřehlou dlaně a dýchala si na ně.

Stáhl ruce z uší, syntetická hudba už téměř nebyla slyšet. Přistoupil blíž. Na pultu stála malá modrá nymfa a tiše hrála na harfu, vedle ní se roztácel Diskobolos, aby mohl vyhodit na opačný konec stánku svůj disk.

"To je staré," řekl, dívaje se na rotující talíř, jenž vrhal kolem sebe slabé záblesky, které sotva dokázaly upoutat něčí pozornost.

"Doprodávám," přikývla žena.

"Jak dlouho už doprodáváte?"

Poslední Diskobolos byl vytvořen před patnácti lety, blesklo Karimovi hlavou. Tehdy ještě ani nebyl postavený celý Fomhaut.

Zena pokrčila rameny.

"Koupím to. Nymfu i diskaře."

"Osm," řekla žena.

Karim odpočítal na pult osm železných mincí a sebral sošky.

"Víc tu nemáte?"

Žena znovu pokrčila rameny.

Karim popotáhl. "Tak dobře," řekl nakonec. Ještě chvíli se díval na prázdný pult a na ženu za ním, jak klopí zrak, a pak se otočil a vyšel zadní branou z tržiště. Pustil se téměř liduprázdnou chodbou, kolem školy a několika obytných bloků. Nohy ve vysokých botách mu křupaly v jemném poprašku sněhu, mrazivý vzduch štípal do tváří. Míjel otvory zakryté sobími kůžemi a několik křížovatek, kde ve stropě zely vysekané díry. Na jedné z nich spatřil půltucet lidí, přešlapujících u ohně. Byli nervózní a rozčilení, s modrými kruhy naběhlými pod očima. Karim to znal. Viděl to u své matky. Potřebovali fialového světla stále víc - a stále míň si ho mohli dovolit.

Polkl a měl přitom pocit, jako by mu srdcem projela další jehla. Obešel ty lidi a pokračoval dál, až se dostal ke svému Dómu. Odemkl dveře se zárubněmi zasazenými v ledu...

Za dveřmi čekal Pepe.

Skřet Pepe, napadlo Karima.

"Vítej, Mistře." Pepe zakabonil čelo. "Ach, dnes nevypadáš příliš dobře."

Úlisný skřet Pepe. Karim zaváhal, jestli mu nemá říct, že nevypadá dobře proto, že se musí dívat na jeho obličej.

"Pepe," zazvonil chodbou hlas Paní Dómu. "Kdo přišel?"

"Mistr Karim, Paní!"

"Výtečně! Pošli ho dál."

Tak mu to řeknu příště. . "Pojď dál, Karime. Zaujmi místo."

Karim se posadil na stoličku naproti ledovému bloku postele, kde napůl seděla a napůl ležela Červená Paní. Vypadala svůdně... možná až příliš... rudě nabarvené rty vystupovaly z bledého obličej jako pářící se pijavice, hluboký výstřih připomínal Karimovi bezednou propast a do ohonu sčesané vlasy jedovatého hada. A oči - oči zářily touhou.

Na stolku před postelí tančili dva nazí ledoví tanečníci a rozfukovali po pokoji světelné vlnky. Modrý d'áblík opodál hrál na flétničku, dlouhé tóny měnily vzduch v sametový polštář.

To udělala kvůli mně, napadlo ho. *Květi mně sem postavila staré sošky*. Moc dobře věděl, že jinak se Červená Paní nechává opíjet fialovými kýči tak jako ostatní.

"Zavři dveře, Karime."

Karim pohlédl za sebe, roztáhl prsty a projel dlaněmi vzduchem, jako by hladil neviditelnou kouli. Ledový blok veřejí se u pantů pod tíhou Moci zalomil, s praskáním se otočil a zasunul na své místo. V celém Červeném dómu byly jen dvojce takové dveře - jedny u jeho pracovny a druhé právě u komnaty Červené Paní.

"Viděl jsem svoje slony ve čtyřech stáncích," otočil se; ztrhaně, vyčerpaně. "Jdou na odbyt?"

"Více než dobře," tleskla Paní. "Jsou silnější než fialové hračky; dávají lidem víc..."

A mihn jim berou, blesklo Karimovi hlavou.

"...Za poslední týden jsme prodali pomalu tolik, co za půl roku předtím. Zítra večer si přijdou pro dalších dvacet pět kusů. A navíc se ptali i po jiných zvířatech. Medvěd? Liška? Zvládneš to? Nevypadáš dobře..."

"To opravdu nevypadám, potřebuji si odpočinout."

Červená Paní se rozkošnický protáhla, pousmála se a okázale udělala v kůžích vedle sebe místo. "To můžeš, Karime. Já to vyrobím za tebe. Jenom potřebuji... ty víš co, to tajemství, ten jeden krůček... Moje sošky jsou stejně skvělé jako ty tvoje, ba ještě lepší! -Ale... nerostou."

"Udělám těch dvacet pět slonů sám. I lišku. I medvěda."

Roztátý úsměv na jejích rtech se změnil v zamrzlý škraloup.

"Jak myslíš. Ale varuji tě - jestli nebudou zítra večer, tak..." Nevyřčená hrozba se vyřinula na Karima jako proud ledové vody. "Pepe koupil soba, dojdí si pro krev."

"Dojdu, má Paní," odpověděl stejně mrazivě Karim.

III.

Karim vylil sobí krev do odpadní roury. Roztáhl závěsy a světlo z brázdy probudilo jeho slona a s ním i celou pracovnu. Půlmetrové zvíře zvedlo hlavu a mocně zatroubilo, pak se natáhlo chobotem po krvavé ledové tříšti a začalo se krmit.

"Ty mě nakonec budeš stát život," vzdychl Karim a unaveně se rozvalil na posteli v závějích pestrobarevně záře.

Po chvíli vstal a postavil na zem nymfičku s harfou a Diskobola. Atlet vymrštil disk přes celý pokoj, nejsa svázán sevřenými zdmi prodejního stánku, a vzápětí ho běžel zvednout. Modrá víla spustila tklivou píseň.

Karim postavil na stůl ledový kvádr, vztáhl nad něj paže a přivřel oči. Kvádr začal praštět a pukát, drobné kousíčky se odlamovaly a padaly na stůl. Karimova Moc tvarovala ten obyčejný kus zmrzlé vody do podoby dalšího slona. První se vyhoupla klenutá lebka a protáhlý hřbet, pak plachtové uši, hluboké oči a zahnutý chobot. Když z ledu vyrašily ostré kly, roztříštila se spodní část kvádru a přestala poutat sloupovité nohy... A bylo tu další zvíře a jak po něm přebíhaly světelné myšky, vržené jeho starším bratrem, zdálo se, že žije - ale bylo to jen zdání, socha byla zatím bez života, byl to jen kus vody stejně jako předtím.

Karim si vykasal rukávy a pohlédl na své paže. Měl je plné dlouhých jizev, podlitin a strupů; zatmělo se mu z toho před očima.

("Udělám těch dvacet pět slonů sám.")

Vytáhl skleněný flakón, žiletku ostrou jak smrt a přeřezal si žíly na předloktí. Druhou rukou nastavil flakón, aby zachytil temně rudou krev...

("Je to hezká soška. Led a sobí krev... Hezký nový archetyp.")

...čekal dlouho, než se flakón naplnil, potom přitiskl na ránu cár látky, aby zastavil krvácení. Veliký slon mrskl chobotem a přihrál mu do obličeje unylou zář...

"Bože můj," zašeptal Karim, v tváři bledší než čerstvá peřina sněhu. "Bože můj."

Pár kapek z flakónu nechal stéci na bílého slona; krev se rozpila po jeho těle jako inkoustová kaňka. Znovu použil Moc a rozvířil svůj život po malé sošce, rozepjal ho do všech stran a vdechl slonovi duši. Figurka ožila.

A ještě udělat žrádlo - přihlásila se mu v hlavě myšlenka pěnící bolesti - tuny žrádla!

Shrábl drobnou tříšť na malou hromádku a nechal ji, aby okusila krev z flakónu. Potom zhodnotil pohledem zbylý obsah...

Z toho bude sedm, osm sošek, ne víc... Ale musím, musím je vyrobit.

Sám.

Položil se na postel a nechal se zvolna uspávat hudbou světla.

Kdyby se lidé příliš brzy dozvěděli, z čeho jsou, vrátili by se k fialovým trubkám a terčům. A nechali by se jimi postupně ovládnout, až by pak i za ten nejmenší fialový záblesk udělali pro Fialový dóm cokoliv.

"Mistře!" ozval se kluzký hlas za dveřmi. "Máte tu list! Mistře!"

Pepe...

"Dej to pod dveře!"

Malátně se zvedl pro dopis, zasedl ke stolu, roztrhl obálku. Krátkou chvíli četl a najednou zkameněl, jako by z podlahy pod ním vytryskla třeskutě mrazivá pára.

Zaryčel vzteky a odhodil list.

"Jak může! Jak jenom může...?"

Smetl ze stolu flakón i malého slona - obé se roztříštilo na zemi, krev vykvetla a zalila nymfu s harfou, až přestala hrát.

Vstal a komnata se otřásla jeho hysterickým smíchem. Nakopl ledový stůl, urazil nohu; deska se převážila a rozdrtila Diskobola. Karim zvrátil hlavu ke stropu a pohlédl na tenkou brázdu...

"Bože! Jsi tam? Tak mi řekni, proč se všechno kolem mění! Proč po mně chtějí věci, na které by se před pár lety neodvážil nikdo ani pomyslet?"

Na lístku, který ležel opodál, se uhlem vykroužené obloučky a kličky písmen skládaly v tento obraz:

Pozdrav Tobě, Karime, zatím ještě Mistře Červeného dómu!

Víme o Tvé bolesti a o Tvé drahé matce a je nám z hloubi duše líto, že zemřela. Ale to s Tebou, drahý Karime, nemá nic společného, a tím méně s Tvými slony. A my po Tvých slonech toužíme. A toužíme i po Tvé moci. Chceme znát Tvé tajemství a chceme, abys tvořil v Našem Dómu, tak jako tvá matka. Chceme Tebe a chceme Tvé ruce. Chceme Tvou hlavu a chceme Tvůj um. A v první řadě chceme vbrzku Tvou kladnou odpověď!

Fialový Pán

"Pepe!" prudce se otočil Karim. "Slyšíš mě? Jsi tam ještě?"

"Ano, k službám."

"Vyřídíš něco těm, co ti doručili dopis."

"Jsem jedno velké ucho, Mistře."

"Vyřídíš jim: Nachcijte si do bot a z toho udělejte sošky. To je mé tajemství, to je má

odpověď."

IV.

Dva dny jsou pryč; Karim je zase venku, za tržištěm; přichází z Povrchu, vrací se bludištěm chodeb k Červenému dómu.

Myslí na nekonečné bílé pláne nad Fomhautem, od obzoru k obzoru; jejich mrtvolnou dokonalost kazí jen lišejníkové farmy, ohrady pro soby a příkop, táhnoucí se kolem celého města, aby na slabé stropy a hlavně brázdy nelezla zvířata.

Myslí na červené sošky, živené krví, a na modré, v kterých je inkoust a železné piliny; železa (*krve!*) ubývá, ruda se netěží... Myslí na knihu, kterou znal nazpaměť, myslí na džungli a liány, na plesnivé ovoce a bláto na zemi, na nekonečné deště a polehané obilí. Vidí před sebou oheň, sebe a svou matku; tu dívku se světlými vlasy, jaká byla na fotografii, když před dvaceti lety v sněhových bouřích hledali lidské osady a našli místo, kde se stavěl Fomhaut. Myslí na to, jak spolu tančí kolem toho ohně, nazí a pomazaní hlínou, kolem nich v kruhu zvířata z té knihy; starý slon Háthí a černý pardál Baghíra, prohnáný šakal Tabákí s vlčicí Rákšasí a šedým samotářem Akélou, je tam i medvěd Balů a vedle něj se kroutí hroznýš Ká...

Myslí na Červenou Paní, na její žhavé touhy a na pach jejího nemytého těla.

Myslí na dvacet pět krvavých slonů.

Potácí se a opírá o zdi. Hlava mu tone v oblacích, za sebou táhne nohy z olova. Zádá mu trnou, jako by v nich měl mokré dřevěné tyče. Oči zpívají bolestí a třas prstů jim k tomu vyhrává melodii...

"Tak tady jsi, ty zchátralče!" vykřikl jakýsi muž a vrazil Karimovi pod nos louč, Karim prudce ucukl a rozkašlal se.

"Náš dóm dostal tvou odpověď!"

"Fialový dóm?"

"Náš dóm!"

"Táhněte k čertu!" Karim napřáhl ruku k úderu... a muž ho švihl přes obličej loučí!

Bolestný výkřik!

Z přítmí vystoupili další čtyři muži a uzavřeli chodbu z obou stran.

Muž udeřil Karima pěstí pod žebra.

(bolestný sten...)

"Pořád si ještě myslíš, že chceš pracovat pro Červený dóm? Pořád ještě nechceš změnit názor?"

Karim se zhroutil. Myšlenky se střídají jak obrázky filmu. *Dívka z fotky, sloni, krev... Fialové světlo, fialová smrt, mrtvé tělo... Oni chtějí, abych zradil Dóm. Jako by chtěli, aby nezapadlo slunce... Chtějí vládnout, chtějí moc, chtějí loutky... Barvy, smrt... Krev... mrtvé tělo, fialové tělo... tělo jeho matky, tělo plné podlitin a mokvajících ran...*

"Táhněte, svině!"

Muž se sklonil nad Karimovu troskou.

"Nevypadáš dobře, *Mistře*" prskl mu do tváře.

Fialové sliny, fialový smích, fialový puch... puch rozkladu, zkažené zuby... Zuby!... Pěst...

Karim zaťal prsty a rozmáchl se... ale muž bez námahy uskočil. Pak shora udeřil Karima do ramene, ten se svezl k zemi ještě níž, jako by ji chtěl políbit. Muž mu přišlápl ruku, aby nemohl podruhé vstát...

"Nejde zradit Dóm!!" zavyl Mistr Červeného dómu - a v tom výkřiku bylo všechno.

"My nechceme tvůj Dóm," sykl útočník. "Chceme tvé slony!"

"Táhněte k čertu," zašeptal Karim, hrdlo sevřené kleštěmi bezmoci.

"Nic nepochopil," promluvil jeden z mužů, který stál opodál.

"Ne, nic nepochopil, Dahaine," přisvědčil útočník.

"Ale brzy pochopí. Přizpůsobí se, jak chce Fialový pán. Teď ho nech být, ať může cestou domů přemýšlet."

Otočili se a zmizeli v chodbě.

A Karim ležel na zemi a tiše vzlykal. Míjely minuty a on stále ležel a jeho tělo promrzalo a křehlo. Nakonec se zvedl, pomalu a váhavě, spálená tvář tepající bolestí, břicho jako měch plný zamrzající vody.

Kráčel ztěžka ke svému domovu, nešťastně a ztrhaně, jednu nohu před druhou, druhou před první... opíraje se o zdi, ohmatávaje nosné pilíře; jako tělo bez duše, duše bez těla.

Chci je zabít! brečela jeho mysl a vyvolávala představy vran, jak klovou mrtvolám Fialových očí. *Chci je zabít všechny! Tak jako oni zabili Ji!* - Mistryni svého Dómu; když vymýšleli nové artefakty a zkoušeli, jak dlouho bez jejich záře člověk vydrží.

Kolem Karima se míhají zšeřelé stíny lidí, záblesky tančících sošek a plamenů, fialová hudba a marnivé sny. Hlava mu zurčí bílou slepotou a bolest přichází odevšad... Chodby se před ním lámou jako ztuhlé údy titánského obra.

Prochází okrajem tržiště, hudba mu klokotá mezi ušima, ostré a jasné záblesky bodají do očí. Míjí stánek, kde koupil Diskobola; je prázdný... pak prochází kolem školy, ještě pár ulic, už vidí červený štít Dómu, už jen posledních pár kroků, vleče se jak spráskaný pes, hladově hledí na otevřené dveře...

Konečně vchází

(otevřené dveře...!)

a strnule bloudí domácimi chodbami, jako by náhle nevěděl, kam zajít. Pak ho do nosu udeří známý syrový pach, ale teď je ho tak strašlivě, strašlivě mnoho... celá kaluž...

Tolik krve, to by bylo slonů...

...celá hlava, celý zcepenělý jazyk...

Otevřené dveře...!

Něco mu v mozku cvaklo, rozpitý obraz se zaostřil -

Na zemi leží uřezaná hlava konkubíny Červené paní, tělo opodál.

"Bože!"

Prudce se otáčí a potácí se k hlavní komnatě, přidržuje se zdí, nohy mu kloužou v udupaném sněhu, všude mračno stop, krvavých stop...

Červená paní sedí na židli a usmívá se. Červená paní vidí Karima a usmívá se. Červená paní drží svou hlavu v klíně a usmívá se.

Červená paní je celá červená, červené stružky jí stékají po šatech jako dlouhé polibky...
...a na zemi se rozlévá tratoliště.

V.

"Pepe! Pepe! Ukaž se, ty *skřete!*"

Vyběhl z komnaty.

"Tady jsi! Tys je sem pustil! Jak jsi *mohl?! ...jak jsi mohl ZRADIT DÓM?!*

(*...až by pak i za ten nejmenší fialový záblesk udělali pro Fialový dóm cokoliv!*)

Pepeho obstoupilo pět mužů.

"Můžeš mi říkat Dahain," pravil první z nich a napřáhl směrem ke Karimovi pravici.

"Ty stvůro!" zaryčel Karim, příkrčený a připravený ke skoku.

"Zase ty samé skrupule," zakroutil udiveně hlavou Dahain. "Cožpak to nechápeš? Už nemáš koho zradit. Neexistuje žádný Červený dóm. Žádná pouta už tě nesvazují."

Karim skřípal zuby a z hrdla mu vycházelo hrčení.

"Jsi volný! Osvobodili jsme tě! Můžeš se přidat k nám!"

Karim naznačil skok a zavyl. Pepe vydešeně uskočil, Dahain sebou cukl a stáhl nabízenou pravici.

"*Musíš se přidat k nám! Nebo nám alespoň vydej tajemství slonů!*"

"Nikdy!"

Pomozte mi! Bože, ať mi někdo pomůže! Nebo mi pomoz Ty sám!

"Jsi divný," řekl Dahain mrazivě a zachmuřil obočí, na kterém se pára srážela v ledové krystalky. "Cožpak nevidíš, že čas tančících a zpívajících sošek pominul? Že lidé chtějí víc než jenom pár záblesků? Že chtějí věci z fialového ledu?!"

"Tak proč vám tolik jde o červené slony?" zasípal Karim. *...protože dokážou to, co žádná jiná červená soška; přebít fialové světlo! Přebít všechno, co dokážete vyrobit!*

"Mýlíš se. Nám nejde o červené slony..."

"...ne," doplnil Dahaina další z pětice, "nám jde o *fialové* slony!"

"Nikdy!" zavyl sveřepě Karim.

Na chvíli chodbu ovládlo mlčení.

"Opravdu nikdy?"

"Nikdy!"

"Co se dá dělat," pokynul Dahain rukou. "Chyt'te ho!"

A v tom okamžiku se rozpoutalo peklo.

Karim udělal něco, co nikdy předtím, co ho snad nikdy ani nenapadlo, co bylo stejné tabu jako chtít po někom, aby opustil Dóm. Vztekle šlehl paží a Moc před ním zavířila jako sylfida a udeřila do zdí. Dva ledové kvádry se vyrvaly ze stěny a rozdrtily jednomu z mužů hrud' dřív, než si jich stačil byt' jen všimnout. Strop pukl a déšť střepů se sesypal na útočníky a pobodal je do krve. Dvoumetrový disk s ostrím popravčí sekery čistě odřízl Pepemu pravé předloktí. Chodba se v mžiku proměnila v oblaka ledové tříště a v moře stenu a bolesti.

"Co se dívíte?" ozval se do toho Dahainův řev. "Je Mocný, umí tvarovat led! Tak běžte za ním!"

Karim se otáčí a bezhlavě prchá. Z břicha mu vyrazí tupá bolest, tvář má jako politou vroucím olejem; křičí a snaží se tvarovat zbytky Moci... Pár metrů za ním ženou Fialoví, vede je Dahain, přeskakují ledové bloky, drtí botami odštěpky a střepy. Prasklina ve stropě se šíří, tenká brázda puká jako přezrálý lusk, led se rozpadá na ostré kroupy a krystaly; ty se řítí k zemi a tříští se o lebky Fialových - a nebo naopak tříští lebky jim... O zem bubnuje zmrzlý déšť a horká krev, Karim mívá pokoje služebných i kuchyni...

"Zahýbá vpravo," křičí Dahain a lesklá štěpina mu roztrhne ucho.

Karim sípe a slepě běží, přinutí Moc, aby urvala kusy ledu, v nichž jsou přimrzlé kůže ve vstupech do zásobáren a skladů. Kůže zavlaží pronásledovatelům před očima, někdo vykřikne a upadne na zem... Ale i Karim padá, nemá už sílu, srdce mu bije na poplach, plíce jsou plné rezavých uhlíků...

"Mám ho!" vykřikne jeden z Fialových a skočí.

A Karim na poslední chvíli uhne - a jeho Moc vyrve z podlahy kus ledu o tvaru špičaté tyče...

Muž zachroptí a led mu vyleze ze zad nad pánví a vztyčí se nad ním jako monstrózní ztopořený penis; celý od krve.

Karim cítí, jak se mu otvírají rány na pažích, nedbá toho, zbrkle vstává a dopotácí se ke své pracovně. Dveře se otevírají snad samy, Karim mizí uvnitř, podzemí umlká...

"Do hajzlu!" zakřičí Dahain. "Teď se na něj nedostaneme! Kdo tu zbyl?" rozhlédne se kolem sebe, oblaka ledových krupek a zvířeného sněhu se snášejí k zemi.

"Já, pane," ozval se z chodby mladík, kterému se jakoby zázrakem nic nestalo.

"Kdo další?"

Ticho.

"Ó, Bože!"

"Jste Mocný, pane," vydechl mladík radu, "tvarujte led jako on. Zničte stěny jeho místností."

"Tupce! Proč myslíš, že jsme potřebovali, aby Pepemu Červená Paní sama otevřela komnaty? Zdi pokojů Mocných, stejně jako Právě dveře, může otevřít jen jejich Pán nebo ten, komu to jejich Pán dovolí. Nevíš náhodou, co leží za touto částí Fomhautu?"

"Nic, pane," odpověděl mladík po chvíli zamyšlení, "jen desítky metrů ledu a potom příkop."

Dahain přemýšlel.

"Dobrá," řekl pak. "Vrať se zpátky a sežeň lidi, ať přinesou terče. Veliké ledové terče. A přikaž dvěma mužům, aby od příkopu sledovali střechu města, a kdyby se ten všivý Mistr pokoušel uniknout horem, ať si pamatují, kudy běžel. Přes příkop se stejně nedostane."

"Dobře, pane." Mladík se otočil k odchodu.

"Ještě něco. Zavři vstupní dveře, aby nás nikdo neotravoval."

Je klid, z chodby jsou slyšet jen mladíkovy vzdalující se kročeje, občas váhající a nejisté... Pak náhle zděšený výkřik!

"Co se zas děje?" zalomil rukama Dahain. Přeskočil mrtvolu probodnutou ledem a rychlým krokem zamířil k východu. Z puklin ve stropě mu padal za límec, na ramena a do vlasů jemný sníh, pod nohama mu křupaly drobné střípky; památka na krupobití krystalů.

Za přeraženým trámcem a kupou ojíněných hadrů ležela mrtvola. "Fuj...," stočil Dahain pohled stranou - mrtvý měl díru v lebce a kolem rány seděly ve sněhu jako třešničky na dortu kousky žlutočerveného rosolu.

Za dalším rohem spatřil mladíka, jak se tiskne ke stěně a drkotá zuby. Vedle něj leželo pod hromadou kvádrů další tělo a pár metrů za ním...

"To snad není pravda..."

Naprosto apaticky tam dřepěl Pepe, obličej jako přestříknutý bílou barvou, a tiše si něco mrmlal. Useklou ruku si přikládal na pahýl, z něhož crčela krev. Vždy když ji pustil a ruka upadla do temně rudé kalužiny, sebral ji a neúnavně znovu a znovu zkoušel, jestli by nepřiřostla...

Dahain vytáhl nůž a podřezal ho. Pepe sebou zaškubal a skácel se bez života k zemi.

"A teď jdi!" poručil vyděšenému chlapci. "A dělej, hni sebou!"

Jakmile se za mladíkem ozvalo zabouchnutí vstupních dveří, Dahain se vyčerpaně opřel o zeď, přivřel oči a upustil nůž.

"Och, Fialový pane," zašeptal. "Toho Karima a jeho slony nám někdo vymyslel za trest."

VI.

Minula noc, čas vratkého příměří, kdy nebylo světlo, kdy nešla použít Moc. Ráno slunce vyslalo paprsky do studených fomhautských chodeb, aby probudilo kouzla.

Dva muži nesli vysoký disk z ledu překrytý kůžemi a proplétali se v poničených chodbách.

"Posuňte to, ještě kousek, k tomu podpěrnému sloupu," naváděl je mladík, který přežil včerejší ledopád, "tak, ještě malinko, perfektní..."

Postavili disk naproti Karimově pracovně vedle druhého takového. Jeden nosič se otočil do chodby, kterou přišli, a zeptal se s údivem a bázní: "To všechno udělal on sám?"

"Ano," přisvědčil Dahain. *To by mě zajímalo, co by říkal, kdyby videi ty včerejší mrtvoly,* blesklo mu hlavou. "Ale už to nezopakuje. Jakmile vyleze ze dveří, první, co uvidí, budou tyto terče. Nemá ani tu nejmenší šanci."

"A co když nevyleze ze dveří?" chtěl vědět mladík.

"Pokud udělá díru ve zdi a proleze jí, taky skončí přímo před terčí. A jestli vyleze stropem, hm... naši stojí za příkopem s luky."

"Myslel jsem," opravil se mladík, "co když nevyleze vůbec?"

"To se ještě uvidí. - Teď jděte stranou."

Dahain stáhl přehoz z obou disků a lesklé plochy fialově zazářily. Ze středů se začaly odvíjet temně modré spirály, roztáčely se čím dál rychleji, až pohltily celé terče. Zčeřené světlo dopadalo na protější zeď a vykreslovalo na ní pitoreskní obrazce.

Jeden z nosičů si na okamžik představil, jak před tou zdí stojí, na místě, kde by se měl objevit Karim, a jak mu marnivé spirály posílají svou sílu do očí. Běžně byly dostupné jen malé terče a za každou minutu se muselo draze platit; ale stálo to za to. Znovu se mu vybavil ten slastný pocit; orgiastické chvění, upjatý pohled, naprosté zapomnění a strnulá lhostejnost ke všemu kolem...

Udělal krok dopředu.

"Zapomeň na to," položil mu Dahain ruku na rameno. "Tohle tě nepřivede k orgasmu, ale do hrobu. Stačí pár vteřin přímého pohledu a je po tobě."

Muž se schlíple stáhl a jen mlčky pozoroval. Minuty zvolna utíkaly a nic se nedělo, jen čas od času se ozval z Karimovy pracovny tlumený praskot ledu.

"To by mě zajímalo, co tam dělá."

"Honí si ho."

Dahain neodpovídal, jen mlčky sledoval zeď před sebou. Nořil se do její hloubky a ušima zachycoval téměř neslyšitelné zvuky, jež skrz ní procházely... Najednou se mu před očima začaly vybavovat prazvláštní scény, kterým nerozuměl.

ušlapané cestičky za vesnicí se ztrácely a mizely v rozbužené pichlavé trávě

"Mistře Dahaine," vyrušil ho mladík, "můžeme si hodit? Je to na nás trochu dlouhý."

Dahain nepřítomně kývl.

Mladík si dřepł s nosiči do kruhu a vysypal z váčku přes tucet různě velikých fialových koulí.

"Hrajeme na šest šípů; jakou chceš; malou, velkou, střední...?"

neopravenými střechami proudem zatékalo, pastviny byly po kotníky pod vodou

"Pokud nevyleze do večera," říká nepřítomně Dahain, "v noci se tam prokopeme."

"Do večera? To tu umrznem a umřeni hladu."

"To není pravda, Mistr tomu rozumí nejlíp. A dej mi ještě jednu malou. Mám čtyři!"

Spirály v terčích se syčivě točí a čekají na svou oběť, na Karima; leč Dahain vnímá jen to, co přichází zpoza metrové zdi. Slyší, jak se tam přesypává hromada tříště, slyší krev, jak někomu uniká z žil...

poslední rodina vychází husím pochodem z brány a tu se rozlehne rachot krovů a došků...

Zeď pukla!

Ledové kvádry se rozlomily a v hromovém burácení se rozlétly na všechny strany. Podpěrný sloup se převážil a rozpůlil jeden z terčů, marnivá spirála zmizela jak had v díře.

Nosiči s mladíkem zapomněli na hru a němě vstali. Skrz rozsypanou zeď procházel neskutečně veliký slon, byl celý rudý a svou barvu rozséval, kam oko pohlédlo. Divoký třpyt rozprskl do vzduchu a syrovou září přehlušil mámení druhého terče.

před jejich zrakem se mihl zdvižený černý chobot, hadovitě lesklý, jak rozhazuje namoklé došky

Dahain vztahuje paže, aby přivolal Moc, a slon mu temným chobotem zpřeráží žebra a rozmačká plíce. Místnost duní a slon kráčí vpřed, razí si cestu hromadami ledu.

Jeden z mužů přiskočí blíž se směšnou dřevěnou tyčí, slon ho srazí na zem a proslápně mu břicho a hrud'. Vzduch se krmí jeho řevem a druhý nosič se otáčí a střemhlavě prchá.

Háthí rve střechy chýší jako lekníny

a ničí chobotem brázdu nad svou hlavou a strop kolem ní; led se sype jako hromádky karet, sklouzává po slonově hřbetu a hlavě, prchajícího zaživa pohřbí.

Mladík zkoprněle stojí a snaží se vyznat v mračnech sněhu, opitých krvavým svitem.

"Na všechny dojde," zasípe Háthí. "Ach, to jsem ti měl v Bhatpuru rudé kly!"

Skloní se níž a narazí mladíka na kel, špička se přitom zlomí a odštípne a mladík vyje bolestí a rukama objímá smrt, která mu prochází vnitřnostmi, z krvavého klu stéká krev a slon zvedá hlavu a zvětšuje otvor v břiše své oběti...

"Ach, to jsem ti měl v Bhatpuru rudé kly! A všichni naráz! Hej rup!"

Cukne hlavou a mladík naposledy zaskučí, jeho zprzněné tělo je téměř roztržené vedví. Slon ho pustí, ustoupí a zůstane stát...

A náhle je klid.

Zvířený sníh se snáší na zem a tiše odpočívá. Dírou ve stropě je vidět modrá obloha a palčivé slunce. Chodba plave v moři světla a slon pokojně stojí a chobotem sbírá zkrvavené kousky tříště.

A za ním, z mrazivého příšeří komnat, vystupuje jeho mahaut, jeho vodič. Je to Karim - a je celý z ledu, a tak jako slon kolem sebe v celých hrstech rozhazuje červené světlo.

Jeho prázdná skořápka zůstává ležet v pracovně -bez krve, bez života.